

Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА

Број: ...-...-.../...-...

Датум: 25.02.2020. године

Београд

Високи савет судства, у саставу: Драгомир Милојевић, председник Високог савета судства, Бранислава Горавица, Александар Пантић, Саво Ђурђић, Иван Јовичић и Матија Радојичић, изборни чланови Високог савета судства из реда судија и Петар Петровић, председник Одбора за правосуђе, државну управу и локалну самоуправу, на основу члана 13 став 1 алинеја 11 Закона о Високом савету судства („Службени гласник РС“, бр.116/08, 101/10, 88/11 и 106/15), члана 98 Закона о судијама („Службени гласник РС“, бр.116/08, 58/09, 104/09, 101/10, 8/12, 121/12, 124/12, 101/13, 117/14, 40/15, 63/15, 106/15, 63/16 и 47/17), члана 37 и 38 Правилника о поступку за утврђивање дисциплинске одговорности судија и председника судова („Службени гласник РС“, бр.41/15) и члана 7 став 1 тачка 5 Пословника о раду Високог савета судства („Службени гласник РС“, бр.29/13, 4/16, 96/16, 24/17, 7/18 и 69/18), одлучујући о жалби АА, судије Основног суда у ... и заступника судије, Вукмана Бошковића, адвоката из ..., изјављене против решења Дисциплинске комисије Високог савета судства бр....-...-.../...-... од 17.01.2020. године, на седници Високог савета судства одржаној дана 25. фебруара 2020. године донео је већином гласова

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба АА, судије Основног суда у ... и жалба заступника судије, Вукмана Бошковића, као неосноване и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** решење Дисциплинске комисија Високог савета судства број: ...-...-.../...-... од 17.01.2020. године.

Образложење

Решењем Дисциплинске Комисије Високог савета судства број: ...-...-.../...-... од 17.01.2020. године, усвојен је предлог за вођење дисциплинског поступка Дисциплинског тужиоца Високог савета судства број:....-...-.../...-... од 13.11.2019.године, против АА, судије Основног суда у ... и судија је оглашена одговорном:

Због тога што је у периоду од 09.11.2017.године до 15.03.2018.године, поступајући као судија Основног суда у ... у ванпарничном поступку у предмету О..../... (стари број О..../...), очигледно некоректно поступала према учесницима у судском поступку, на тај начин што је након правноснажности решења о наслеђивању О..../... од 10.11.2016.године, којим је расправљана заоставштина сада пок. ББ, по захтеву учесника

у поступку ВВ за исправку и опозив решења о наслеђивању и жалбе од 25.10.2017.године, иако је, у складу са чланом 131 Закона о ванпарничном поступку којим је прописано да када је расправљање заоставштине завршено правноснажним решењем о наслеђивању или решењем о легату, а постоје услови за понављање поступка по правилима парничног поступка, неће се обновити поступак за расправљање заоставштине, већ странке своја права могу остварити у парничном поступку, није странке упутила на парнични поступак него је донела решење О.../... од 09.11.2017.године којим усваја жалбу од 25.10.2017.године и укида решење о наслеђивању О.../... од 10.11.2016.године и ставља ван снаге клаузулу правноснажности, а затим је под новим бројем, у истом предмету донела ново решење О.../...од 29.11.2017.године, којим је расправљана заоставштина сада пок.ББ и констатовала да је решење правноснажно даном доношења, а након тога је по жалби учесника у поступку ГГ изјављеној дана 21.12.2017.године, донела решење О.../... од 13.03.2018.године, којим укида накнадно донето решење О.../...од 29.11.2017.године, а оставља на снази решење о наслеђивању О.../... од 10.11.2016.године, а након тога је решењем О.../... од 15.03.2018.године, које не садржи поуку о правном леку, одбацила жалбу ВВ из ... од 25.10.2017.године, изјављену на решење о наслеђивању Основног суда у ... О.../... од 10.11.2016.године, иако је била свесна да се једном расправљана заоставштина неће поново расправљати, већ да странке своје право могу остварити у парничном поступку, на који начин је некоректно поступала према учесницима у судском поступку,

- чиме је извршила дисциплински прекршај очигледно некоректно поступање према учесницима у судским поступцима и запосленима у суду из члана 90 став 1 алинеја 9 Закона о судијама, па јој је Дисциплинска комисија изрекла дисциплинску санкцију умањење плата у износу од 10% за период од 3 (три) месеца.

Против решења Дисциплинске комисије жалбу су изјавили АА, судија Основног суда у ... и заступник судије, Вукман Бошковић, адвокат из

АА, судија Основног суда у ... у жалби истиче да јој у току вођења дисциплинског поступка није омогућен једнак третман пред Дисциплинском комисијом као и другој страни, јер је Дисциплинска комисија одбила њен предлог за извођење доказа саслушањем предложених сведока, који су били присутни на оставинским расправама и упознати са околностима и током оставинског поступка. У жалби се наводи да оспорено решење је донето само на основу дисциплинске пријаве, која није и не може бити доказ у дисциплинском поступку. Истакла је да је оваквим поступањем Дисциплинске комисије доведена у неравноправни положај јер јој није дозвољено да предложи доказе, сведоке и да се исти саслушају на спорне околности. Предложила је да Високи савет судства усвоји жалбу и укине решење Дисциплинске комисије.

Заступник судије, Вукман Бошковић адвокат из ... је у жалби навео да оспорено решење побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде правила поступка, повреде закона као и да побија одлуку о изреченој дисциплинској санкцији. У жалби се наводи да Дисциплинска комисије није утврдила ниједну чињеницу, нити је извела било какав доказ на основу којег би могла извести закључак о постојању дисциплинског прекршаја који се пријављеној судији ставља на терет. Жалбом се даље истиче да је решење дисциплинске комисије Високог савета судства неразумљиво, изрека нема упоришта у образложењу, и да се као таква не може ни испитати. Комисија

је одбила извођење предложених доказа који би били од значаја да се докаже да пријављена судија није ни према коме поступала очигледно некоректно, те је на тај начин учињена и битна повреда правила поступка. Дисциплинска пријава је уопштена и неутемељена и из исте се изводи закључак да су само преписане бланкетне норме из Закона о судијама којма су предвиђене радње као дисциплински прекршаји, а ни за једну ту радњу нема доказа нити прелога да докаже изведе Дисциплинска комисија. Жалбом се даље указује да је Дисциплинска комисија у оспореном решењу само поновила наводе предлога Дисциплинског тужиоца за вођење дисциплинског поступка против пријављене судије. Само оспорено решење пре представља компромис са Дисциплинским тужиоцем него решење којим се стварно утврђује дисциплинака одговорност судије. Сам начин вођења поступка, одбијање предложених сведока одбране са једне стране, а безрезервно прихватање навода Дисциплинског тужиоца, са друге стране, наводи на закључак да је оспорено решење компромис између Дисциплинске комисије и Дисциплинског тужиоца, пре него мериторна одлука којом се заиста одлучује о дисциплинској одговорности. У жалби се истиче да је Дисциплинска комисија прихватила саслушање предложених сведока, и то адвоката других наследника дошла би до несумњивог убеђења да је пријављена судија имала сасвим коректан однос са свим учесницима поступка. Пријављена судија се јасно изјаснила о околностима под којима је водила оставински поступак. Наследна учесница ВВ није приложила уговор о доживотном издржавању нити на рочишту за оставинску расправу, нити у остављеном року од стране судије. У жалби се даље наводи да је образложење оспореног решења да је судија морала по службеној дужности да прибави овај уговор, делимично може бити тачно, само у случају да је судија имала параметре којим би предметни уговор могла да идентификује, како би исти прибавила. Како је судија на рочишту за оставинску расправу дала додатни рок наследној учесници за достављање уговора, то се може претпоставити да у исто време суд неће предузети радње ради прибављања уговора по службеној дужности. Како наследна учесница и у накнадно остављеном року, уговор није доставила суду, већ је то учинила неколико месеци касније, суд је поступио на начин како је то наведено у списима оставинског предмета. Дисциплинска комисија није ценила на правилан начин наведене околности и није јасно како се огледа некоректност у поступању према странкама, ако је суд оставио странци накнадни рок да докаже своје право, што не може бити некоректност, већ напротив настојање судије да предмет реши мирним путем а све како би странке избегле парнични поступак. У оспореном решењу је наведено да не доводи до дисциплинске одговорности свака неправилна примена процесног закона или материјалног права, већ се пропусти у раду судије против које се води дисциплински поступак морају сагледати са аспекта несавесног вршења судијске функције, а не само са аспекта стручности. У конкретном случају несавесност судије није доказана оспореним решењем, с обзиром да је пријављена судија погрешно применила процесне законе, због чега је другостепени суд укинуо решење. Пријављена судија је поступала изузетно ажурно имајући намеру да донесе решење којима ће странке, наредни учесници бити задовољни и избећи очигледну парницу. У жалби се даље истиче да је судија погрешно применила процесне законе када је доносила решења у оставинском поступку, а што је и потврђено од стране другостепеног суда, али то није нешто што представља њену несавесност у поступању у наведеном оставинском поступку. Жалбом се истиче да пријављена судија није учинила дисциплински прекршај који јој се ставља на терет нити било који други дисциплински прекршај. Предложио је

да се усвоји жалба и одбије предлог Дисциплинског тужиоца за вођење дисциплинског поступка против пријављене судије.

Високи савет судства је о поднетим жалбама одлучивао у смислу одредбе члана 13. став 1. алинеје 11. Закона о Високом савету судства, члана 98. Закона о судијама, као и члана 37. и 38. Правилника о поступку за утврђивање дисциплинске одговорности судија и председника судова, па је нашао да су жалбе неосноване и исте је одбио и потврдио решење Дисциплинске комисије број: ...-...-.../...-... од 17.01.2020. године. Наиме, из списка Дисциплинске комисије број: ...-...-.../...-... утврђено је да је Дисциплинска комисија у спроведеном дисциплинском поступку извела доказе предложене од стране Дисциплинског тужиоца и судије против којег је поднет предлог за вођење дисциплинског поступка Дисциплинског тужиоца Високог савета судства број: ...-...-.../...-... од 13.11.2019. године, због извршења дисциплинског прекршаја из члана 90 став 1 алинеја 7 и 9 Закона о судијама те оценом доказа утврдила да у радњама судије против којег је поднет предлог за вођење дисциплинског поступка Дисциплинског тужиоца Високог савета судства постоји како објективни тако и субјективни елементи дисциплинског прекршаја очигледно некоректно поступање према учесницима у судским поступцима и запосленима у суду прописаног одредбом члана 90 став 1 алинеја 9 Закона о судијама.

Као разлоге за донету одлуку Дисциплинска комисија је навела:

Имајући у виду изјашњење судије против које се води дисциплински поступак, Дисциплинска комисија је узела као неспорно чињенично стање наведено у предлогу за вођење дисциплинског поступка у погледу тога да је судија донела правноснажно решење о наслеђивању О.../... од 10.11.2016.године, којим је расправљена заоставштина сада пок. ББ (за које је судија АА учинила неспорним да је постало правноснажно дана 20.02.2017.године), да је једна од наследника ВВ дана 25.10.2017.године, преко свог пуномоћника, изјавила жалбу на ово решење коју је судија усвојила и донела решење О.../... од 09.11.2017.године, којим је укинула првобитно решење и ставила ван снаге клаузулу правноснажности, а затим је под новим бројем, у истом предмету донела ново решење О.../...од 29.11.2017.године којим је расправљена заоставштина сада пок.ББ, констатовано да је решење правноснажно даном доношења, на које решење је изјавио жалбу учесник у поступку ГГ, па је потом поново поступила по наведеној жалби тако што је донела решење О.../... од 13.03.2018.године и укинула накнадно донето решење, а оставила на снази првобитно решење о наслеђивању од 10.11.2016.године.

Неспорно чињенично стање произилази из две службене белешке Дисциплинског тужиоца Високог савета судства које су сачињене након извршеног увида у списе предмета О.../...(стари број О.../...), а чији је саставни део фотокопија списка предмета О.../....

Спорно је да ли је судија против које се води дисциплински поступак одбацила жалбу пуномоћника ВВ дана 15.03.2018.године, будући да се судија о томе није изјашњавала, као и да ли је поступајући на описани начин након правноснажности оставинског решења, односно усвајањем неблаговремене жалбе наследног учесника, судија одуговлачила поступак и некоректно поступала према учесницима у оставинском поступку.

На спорне околности Дисциплинска комисија је извела све предложене доказе, па је оценом свих изведених доказа како појединачно, тако и у међусобној вези, полазећи од неспорних чињеница, утврдила следеће чињенично стање:

У оставинском поступку који се води под пословним бројем О.../... поступајућа судија АА је донела укупно пет решења, од којих је у три решења расправила исту заоставштину пок.ББ, бив. из Првобитним решењем од 10.11.2016.године судија је утврдила које непокретне и покретне ствари чине заоставштину пок. лица и на описаној имовини „на основу закона и споразума“ огласила за наследнике ВВ, ћерку са 1/5 дела, ГГ сина са 3/5 и ДД, кћерку са 1/5 дела, наводећи у образложењу да је исти иза себе оставио законске наследнике првог наследног реда и то ћерке ВВ и ДД и сина ГГ и унуке по праву праву представљања иза пок. ћерке ЋЋ и то ЖЖ и ЗЗ који су се споразумели да изврше деобу заоставштине на начин описан у изреци решења, а с обзиром да за наследницу ДД наследници нису доставили тачну адресу суд је исту огласио за наследницу. Наследница ВВ је преко свог пуномоћника дана 25.10.2017.године уложила жалбу на решење О.../... и предложила да се прочита копија уговора о доживотном издржавању од 16.09.2008.године која је достављена уз жалбу. Након тога поступајући судија је донела друго решење којим је ову жалбу усвојила, укинула решење од 10.11.2016.године и ставила ван снаге клаузулу правноснажности на истом, а дана 29.11.2017.године донела треће решење, под новим пословним бројем, којим је поново расправила заоставштину пок.ББ и за наследника огласила ВВ, ћерку оставиоца, а у образложењу је навела да је суд утврдио да је оставилац дана 16.09.2008.године закључио уговор о доживотном издржавању где је са једне стране он прималац издржавања, а ВВ његова ћерка давалац издржавања са друге стране, који је оверен пред Општинским судом у ... Ов.бр.../... од 25.09.2008.године и сви наследници су признали уговор о доживотном издржавању. Наведено решење не садржи поуку о правном леку већ констатацију да је постало правноснажно даном доношења, односно 29.11.2017.године. Поступајући по изјављеној жалби пуномоћника наследног учесника, ГГ, судија против које се води дисциплински поступак је дана 15.03.2018.године донела четврто решење у оставинском поступку и укинула решење о наслеђивању О.бр.../...од 29.11.2017.године и оставила на снази решење О.../... од 10.11.2016.године које је постало правноснажно дана 20.02.2017.године. У предмету О.../... од 15.03.2018.године поступајућа судија је донела пето решење којим је одбацила жалбу ВВ од 25.10.2017.године као неблаговремену и недозвољену уложену на решење о наслеђивању Основног суда у ... О.../... од 10.11.2016.године, које је постало правноснажно 20.02.2017.године, без поуке о правном леку.

Решењем Вишег суда у ... ЗГж-.../... од 22.05.2018.године (садржаном у службеној белешци Дисциплинског тужиоца и фотокопији списка оставинског предмета) укинуто је решење Основног суда у ... О.../... од 15.03.2018.године, стављена је ван снаге клаузула правноснажности дата на решење о наслеђивању Основног суда у ... О.../... од 10.11.2016.године, па је наведено решење о наслеђивању укинуто и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак. У образложењу поменутог решења, између осталог, је наведено да је предметни уговор о доживотном издржавању закључен између ВВ, као даваоца издржавања и оставиоца као примаоца издржавања оверен пред судом који је водио оставински поступак и у молби којим је покренут оставински поступак наведен је број овере тог уговора, па је првостепени суд могао по службеној дужности

да исти прикључи ради утврђења битних чињеница – шта чини заоставштину оставиоца или да неуку странку наследног учесника ВВ, која у том тренутку сама себе заступа, подучи и позове да јој достави примерак истог, будући да сходно одредби члана 195 Закона о наслеђивању, имовина која је обухваћена уговором о доживотном издржавању не улази у заоставштину примаоца издржавања и њоме се не могу намирити нужни наследници. Заузимање става да наследни учесник ВВ није доказала постојање уговора о доживотном издржавању закљученог са оставиоцем као примаоцем издржавања због чињенице да исти није достављен суду опет не би значило да првостепени суд расправља заоставштину оставиоца у складу са законом, већ да треба да поступи у складу са одредбом члана 121 Закона о ванпарничном поступку, прекине расправљање заоставштине и упути именовану да поведе парницу ради утврђивања те чињенице јер би постојао спор око тога која имовина чини заоставштину оставиоца. Грубим кршењем одредби Закона о наслеђивању и процесних одредаба Закона о ванпарничном поступку првостепени суд узима наследничке изјаве којима присутни наследници признају постојање уговора о доживотном издржавању који никоме, па ни самом судији није предочен, пропушта да утврди која имовина је обухваћена тим уговором, односно да ли је истоветна заоставштину оставиоца, затим доноси потпуно контрадикторно решење којим му сву имовину оставиоца обухваћену смртвоницом дели на основу закона и споразума. Овакво решење суда потпуно је нејасно и у супротности са наследничким изјавама и није подложно испитивању.

Решењем Основног суда у ... О-.../... од 25.06.2019. године, које је донела судија против које се води дисциплински поступак, у поновном поступку након укидања од стране другостепеног суда, прекинут је оставински поступак за расправљање заоставштине иза пок. ББ и упућени су наследници ГГ и ДД да у року од 30 дана од дана пријема решења о прекиду покрену парнични поступак ради утврђивања ништавости уговора о доживотном издржавању и да суду доставе примерак тужбе. Према изјашњењу судије против које се води дисциплински поступак, на наведено решење је изјављена жалба и предмет се налази у вишем суду од новембра 2019. године, ради доношења одлуке по жалби.

Одредбом члана 131 Закона о ванпарничном поступку је прописано да када је расправљање заоставштине завршено правноснажним решењем о наслеђивању или решењем о легату, а постоје услови за понављање поступка по правилима парничног поступка, неће се обновити поступак за расправљање заоставштине, већ странке своја права могу остварити у парничном поступку.

Одредбом члана 21 став 1 истог Закона је прописано да првостепени суд може поводом жалбе, сам новим решењем преиначити или укинути своје раније решење, ако се тиме не вређају права других учесника која се заснивају на том решењу, а ставом 2 да ако првостепени суд не преиначи односно не укине своје решење, жалбу заједно са списима доставиће другостепеном суду на решавање без обзира да ли је жалба поднесена у законом одређеном року. Одредбом члана 21 став 3 истог Закона, прописано је да другостепени суд може из важних разлога одлучити и о неблаговремено поднесеној жалби, ако се тиме не вређају права других лица која се заснивају на том решењу.

Дисциплинска комисија подсећа на раније изражени став у бројним одлукама, да нема улогу суда и није надлежна да испитује правилност и законитост донетих решења

од стране судије против које се води дисциплински поступак као судије која је поступала у оставинском предмету О-.../.... О незаконитостима и неправилностима тог решења које је донето кршењем материјално правних и процесно правних одредби, се изјаснио Виши суд у ... као непосредно виши суд надлежан за доношење одлуке по жалби у свом решењу ГЖ-.../..., које Дисциплинска комисија у потпуности прихвата, јер је донето од стране надлежног органа, у прописаном судском поступку .

Такође, Дисциплинска комисија указује да не доводи до дисциплинске одговорности свака неправилна примена процесног закона или материјалног права, већ се пропусти у раду судије против које се води дисциплински поступак морају сагледати са аспекта несавесног вршења судијске функције, а не само са аспекта стручности о чему се изјаснио надлежни суд.

По оцени Дисциплинске комисије, у конкретном случају, у радњама судије против које се води дисциплински поступак су се стекли објективни и субјективни елементи дисциплинског прекршаја очигледно некоректно поступање према учесницима и запосленима у суду из члана 90 став 1 аLINEЈА 9 Закона о судијама, а из следећих разлога:

У конкретном оставинском предмету, судија против које се води дисциплински поступак, као првостепени судија је фактички три пута расправљала исту заоставштину пок. ББ, при чему је два пута исту расправила на различит начин, а трећи пут је оставила на снази првобитно решење, супротно основним начелима оставинског поступка да се заоставштину може расправити само једном, а да се сва остала спорна питања морају расправити у парничном поступку. Уколико је из одређених, очигледно неправилних разлога, донела првобитно решење које је постало правноснажно, а стекли су се услови за понављање поступка по правилима парничног поступка (у виду нове чињенице и подношења новог доказа, односно уговора о доживотном издржавању закљученог између оставиоца као примаоца издржавања, са једним од учесника оставинског поступка, као даваоцем издржавања), судија није могла да поново расправља исту заоставштину уважавањем изјављене жалбе која је била неблаговремена, јер таква могућност не произилази из одредаба Закона о ванпарничном поступку који дозвољава првостепеном суду да поступа по благовременој жалби и да донесе ново решење, док је првостепени суд дужан да неблаговремену жалбу достави другостепеном суду. Осим тога што је судија против које се води дисциплински поступак поступила супротно материјално правним и процесно правним одредбама важећих закона, судија је у потпуности лишила учесника у поступку ВВ права на правни лек тиме што је дана 15.03.2018.године одбацила њену жалбу од 25.10.2017. године, изјављену на решење о наслеђивању Основног суда у ... О-.../... од 10.11.2016. године, супротно законским одредбама, знајући да другостепени суд има овлашћења да уколико нађе да су за то испуњени законски услови, донесе одлуку и о неблаговременој жалби, а што је у крајњем случају другостепени суд и учинио. Дакле, поновним расправљањем исте заоставштине без упућивања странака на парнични поступак, као и одбацивањем жалбе ВВ, противно законским одредбама, судија против које се води дисциплински поступак је очигледно некоректно поступила према свим наследним учесницима у оставинском поступку, доводећи их у стање правне неизвесности у погледу њихових права по основу наслеђа, а ово тим пре што се један од наследника ГГ код Службе за катастар непокретности ... уписао као власник са 3/5 на непокретностима које су биле предмет наслеђивања, а

остали наследници ВВ и ДД са делом поседа по 1/5, како то произилази из решења РГЗ СКН ... број ...-...-...-.../... од 20.03.2017.године, у које је Дисциплинска комисија извршила увид, изводећи га као доказ у поступку.

Судија против које се води дисциплински поступак није оспорила да је поступила на описани начин, правдајући се да је на то имала право, које изјашњење је у потпуности демантовано одлуком другостепеног суда у којој је утврђен низ неправилности у првостепеном оставинском поступку, па је Дисциплинска комисија уверења да је судија несавесно вршила своју судијску функцију, да се немарно односила према конкретном предмету и да су донета решења производ арбитрерности и недовољне пажње приликом доношења конкретних одлука, односно произвољности у поступању, а не последица слободe у тумачењу права и примени закона, на који начин је остварила и субјективне елементе предметног дисциплинског прекршаја, јер је судија била свесна свих законских одредби и последица кршења закона, што је видљиво из самог поступања судије која је новим решењима покушавала да исправи недостатке ранијих решења, коју могућност по закону није имала. Изјашњење судије против које се води дисциплински поступак, да против ње није било притужби и да је имала коректан однос према учесницима у поступку, као и према осталим запосленима у суду (у смислу културног опхођења), није од утицаја на другачију одлуку Комисије јер предметни дисциплински прекршај не обухвата само некоректно поступање у том смислу, већ сваку врсту неисправног, неправилног поступања која је очигледна на први поглед и то свим учесницима у поступку, а што је у конкретном случају остварено. Стога је Дисциплинска комисија изјашњење судије против које се води дисциплински поступак у коме иста пориче извршење дисциплинског прекршаја, ценила као управљено на избегавање и умањење дисциплинске одговорности.

Дисциплинска комисија, супротно наводима Дисциплинског тужиоца, налази да нису доказани наводи предлога за вођење дисциплинског поступка да је судија осим дисциплинског прекршаја из члана 90 став 1 алинеја 9 Закона о судијама, остварила елементе дисциплинског прекршаја неоправдано одуговлачење поступка из члана 90 став 1 алинеја 7 Закона о судијама. Судији је стављено на терет да је одуговлачила оставински поступак у периоду од 09.11.2017.године до 15.03.2018.године, дакле, у трајању око 4 месеца, суштински посматрано, предузимањем радњи које су описане, иако је учеснике поступка требало да упути на парницу или да неблаговремену жалбу наследног учесника достави другостепеном суду. По оцени Комисије, судија је поступајући по неблаговременој жалби у кратком року од новембра 2017. године до марта 2018. године донела чак пет решења, при чему очигледно њена свест није била управљена ка одуговлачењу поступка расправљања заоставштине, већ су овакве радње предузете са другим циљем, са елементима очигледно некоректног поступања према учесницима у оставинском поступку, грубим кршењем законских одредби. Приликом правне квалификације дисциплинских прекршаја и доношења одлуке да ли постоји стицај дисциплинских прекршаја учињених истим радњама, Комисија налази да примарна радња дисциплинског прекршаја из члана 90 став 1 алинеја 9 Закона о судијама у себи конзумира радњу предвиђену у члану 90 став 1 алинеја 7 Закона о судијама, па се има одговарати само за примаран дисциплински прекршај.

Дисциплинска комисија је извела и друге доказе које је предложила судија против које се води дисциплински поступак, увидом у извештаје о раду из којих произилази да

је у спорном периоду поступала у извршној и оставинској материји, али налази да исти нису од утицаја на другачију одлуку, с обзиром да је Комисија нашла да нема елемената одуговлачења оставинског поступка, па су исти извештаји ирелевантни, тим пре што се судија није бранила да одређене радње није предузела услед преоптерећености у раду.

Приликом одмеравања врсте и висине дисциплинске санкције, Дисциплинска комисија је као олакшавајуће околности судији против које се води дисциплински поступак ценила да до сада није дисциплински кажњавана, што је утврђено увидом у лични лист судије, па како отежавајућих околности није било определила се за дисциплинску санкцију у виду умањења плате у износу и трајању као у изреци решења, налазећи да је иста адекватна врсти и тежини дисциплинског прекршаја за које је оглашена одговорном и да ће иста деловати на судију да убудуће савесно обавља своју судијску функцију.

Високи савет судства налази да је правилно утврђено чињенично стање од стране Дисциплинске комисије које је поткрепљено доказима изведеним током поступка и који су правилно цењени те да је на основу тако спроведеног доказног поступка и утврђеног чињеничног стања, правилно примењено материјално право. Наиме, из утврђеног чињеничног стања јасно поризилази да је судија својим поступањем у наведеном оставинском поступку на начин како је то описано у изреци оспореног решења остварила субјективне и објективне елементе дисциплинског прекршаја очигледно некоректно поступање према учесницима у судским поступцима из члана 90. став 1. алинеја 9. Закона о судијама, а посебно имајући у виду чињеницу да је оваквим поступањем угрозила правну сигурност наследних учесника приликом остваривања својих законских права по основу наслеђивања. Ово стога што је пријављена судија у конкретном оставинском предмету, као првостепени судија три пута расправљала исту заоставштину пок. ББ, при чему је два пута исту расправила на различит начин, а трећи пут је оставила на снази првобитно решење, супротно основним начелима оставинског поступка да се заоставштина може расправити само једном, а да се сва остала спорна питања морају расправити у парничном поступку. Уколико је из одређених, очигледно неправилних разлога, донела првобитно решење које је постало правноснажно, а стекли су се услови за понављање поступка по правилима парничног поступка, судија није могла да поново расправља исту заоставштину уважавањем изјављене жалбе која је била неблаговремена, јер таква могућност не произилази из одредаба Закона о ванпарничном поступку који дозвољава првостепеном суду да поступа по благовременој жалби и да донесе ново решење, док је првостепени суд дужан да неблаговремену жалбу достави другостепеном суду. Поновним расправљањем исте заоставштине без упућивања странака на парнични поступак, као и одбацивањем жалбе ВВ, противно законским одредбама, судија против које се води дисциплински поступак је очигледно некоректно поступила према свим наследним учесницима у оставинском поступку, доводећи их у стање правне неизвесности у погледу њихових права по основу наслеђа, а ово тим пре што су наследни учесници своја права на основу првог правноснажног решења уписали код Службе за катастар непокретности ... на непокретностима које су биле предмет наслеђивања. Из напред изнетог јасно произилази да је судија била свесна да је приликом доношења првобитног решења погрешила у примени закона, те је стога имала намеру да своју грешку исправи, и то по „сваку цену“, не водећи рачуна о томе како би се овако поступање одразило на права наследних учесника, имајући у виду да је решење

постало правноснажно, те како је била свесна чињенице да поступа незаконито то је остварила субјективне елементе предметног дисциплинског прекршаја, јер је судија била свесна свих законских одредби и последица кршења закона, што је видљиво из самог поступања судије која је новим решењима покушавала да исправи недостатке ранијих решења, коју могућност по закону није имала.

Високи савет судства налази да је Дисциплинска комисија правилно донела одлуку о дисциплинској санкцији и да је изречена дисциплинска санкција сразмерна тежини учињеног дисциплинског прекршаја, те да ће иста остварити своју сврху и утицати на судију да убудуће савесно обавља судијску функцију.

Високи савет судства ценио је наводе жалбе изјављене од стране АА, судије Основног суда у ... и заступника судије па је нашао да су исте неосноване из следећих разлога:

Дисциплинска комисија Високог савета судства оспорено решење је донела на основу изведених доказа увидом у службене белешке Дисциплинског тужиоца Високог савета судства број ...-...-.../...-... од 13.02.2018.године и 03.07.2018.године, увидом у писано изјашњење судије Основног суда у ... АА од 30.03.2018.године, увидом у решење Службе за катастар непокретности број ...-...-...-.../... од 20.03.2017.године, увидом у решење Основног суда у ... О.../... од 25.06.2019.године и увидом у извештај о раду за судију за 2017 и 2018.годину и за период од 01.01.2019.године до 18.12.2019.године, тако да су неосновани наводи жалбе судије, да је оспорено решење донето само на основу дисциплинске пријаве, односно да Дисциплинска комисија није утврдила ниједну чињеницу нити извела доказе на основу којих би извела закључак о постојању дисциплинског прекршаја који се судији ставља на терет. Такође, неосновани су наводи жалбе судије којима се указује да је пријављена судија у дисциплинском поступку доведена у неравномеран положај јер јој није дозвољено да као и друга страна предложи доказе, саслушање сведока на спорне околности. Ово стога што је пријављена судија у току дисциплинског поступка предложила извођење доказа саслушањем сведока, наследних учесника у наведеном оставинском поступку и њихових пуномоћника као и записничара који су били присутни на рочишту, али је Дисциплинска комисија правилно одбила извођење предложеног доказа као сувишан. Ово стога што из напред изнетих доказа на основу којег је донето оспорено решење, јасно произилази да је судија учинила дисциплински прекршај који јој се ставља на терет, те би извођење доказа саслушањем предложених сведока, водило стварању беспотребних трошкова и одуговлачњеу овог дисциплинског поступка. Ово стога што се очигледно некоректно поступање према учесницима у судском поступку, није огледало на вербално опхођење пријављене судије према наследним учесницима, већ се искључиво огледало у радњама које је као поступајући судија предузимала у напред наведеном оставинском поступку у намери да на незаконит начин исправи првобитно правноснажно решење које је донето погрешном применом закона, а које је већ у правном саобраћају изазвало последице, с обзиром на то да су наследни учесници по основу истог уписали своје право својине у Служби за катастар непокретности, на који начн је довела наследне учеснике у стање правне неизвесности по основу права на наслеђивање, због чега су и неосновани наводи жалбе заступника судије да је Дисциплинска комисија прихватила саслушање предложених сведока дошла би до несумљивог убеђења да је пријављена судија имала сасвим коректан однос са свим учесницима поступка.

Високи савет судства посебно је ценио наводе жалбе заступника судије да је пријављена судија погрешно применила процесне законе, те да је другостепени суд о томе одлучио и укинуо првостепено решење, те да ова погрешна примена права не представља несавесно вршење судијске функције, и да Дисциплинска комисије није ни доказала несавесно поступање судије, али исте наводе није прихватио из следећих разлога:

Високи савет судства нити дисциплински органи нису у конкретном случају ценили правилност у примени права пријављене судије приликом доношења одлука у овом поступку, јер на то немају право, с обзиром да је то у надлежности другостепеног суда, нити погрешна примена права од стране судије представља обележје било које врсте дисциплинског прекршаја и не представља несавесно вршење судијске функције, већ се у конкретном случају ценило то што је судија била свесна и знала је да је првобитно решење које је постало правноснажно донела уз повреду закона, јер није узела у обзир чињеницу о постојању уговора о доживотном издржавању закљученог између оставиоца и једног од наследног учесника, већ је заоставштину расправила по закону и споразуму, а након седам месеци поступила је по жалби наследне учеснице чије је право повређено, која жалба је била неблагоприятна, што је судији било познато, и знала је да не може да поступа по неблагоприятној жалби, већ је требала наследну учесницу да упути на парницу, односно да жалбу достави другостепеном суду, што није учинила, те је у намери да исправи првобитно решење, сама одлучила о жалби и начинила нову грешку, коју је исправила поводом жалбе другог наследног учесника, и својом одлуком поново вратила на правну снагу своје првобитно решење, на који начин је својим несавесним поступањем довела наследне учеснике у стање правне неизвестности у погледу њихог права по основу наслеђа будући да правноснажно решење може произвести правне последице у правном саобраћају, што се у конкретном случају и догодило јер су наследни учесници овог поступка своја права на наслеђивање по основу наведеног решења уписали у службу за катастар непокретности, и постали титулари својине на непокретностима које су означене у истом те стога неосновани су наводи жалбе заступника судије да Дисциплинска комисија није доказала несавесно поступање судије.

Имајући у виду напред изнето Високи савет судства је одбио жалбе судије и заступника судије као неосноване, потврдио решење Дисциплинске комисије и донео одлуку као и изреци решења.

ПРЕДСЕДНИК

ВИСКОГ САВЕТА

СУДСТВА

Драгомир Милојевић

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ :

Против овог решења може се покренути управни спор, подношењем тужбе Управном суду у року од 30 дана од дана пријема решења.

